

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК БРОЈ 3482

СРЕМСКА МИТРОВИЦА
ДЕЦЕМБАР 2011. ГОДИНЕ

СРБИЈА ХОЋЕ ШЕШЕЉА

СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА

ЕВРОПСКА МИТРОВИЦА А ГРАЂАНИМА НИКАД ГОРЕ ОБЕЋАЊА И ЛАЖИ МИТРОВАЧКЕ ВЛАСТИ

Обнова села за обнову града!

Позната је ствар да у Србији село и цела пољопривреда из године у годину све више економски пропадају, те да су земљорадничка домаћинства потпуно исцрпљена и без икаквог ослонаца у мерама аграрне и пореске политике. Истоветна је ситуација и са прерађивачком индустријом која је прошла кроз немилосрдну приватизацију у којој су се уважавали само интереси моћних тајкуна и њихових конзорцијума. Све горе наведено важи и за наш град, тако да је и овде ратарска и сточарска производња у драстичном паду, а некадашња друштвена, пољопривредна и прерађивачка предузећа попут „Митросрема“, „Мачве“, „Пинкија“, „Митроса“, „Сремске млекаре“ прошла су веома лоше у приватизацији и завршила у рукама власника који ни не мисле о њиховој, као ни о добробити оних који су у њима радили.

На подручју Сремске Митровице, пољопривреда је једна од најзаступљенијих делатности којима се становништво бави и од које се очекује велика корист.

Можда би то и било тако да владајућа гарнитура коју чине неспособни, не мисли да се проблеми наше пољопривреде решавају тако што ће се ти исти неспособни и нестручни људи сликати и позирати по шталама и оборима у предизборним кампањама, нудећи лажна и празна обећања ојађеним и осиромашеним сељацима.

Избори дођу и прођу, обећања су остала само мртво слово на папиру, а српско село и даље пропада. Ратарска производња је претрпела огромне губитке због суше која је захватила наше подручје, а о томе у градској Скупштини готово да није било нити једне једине речи, нити једне озбиљне анализе, а о надокнади штете и да не говоримо. Српски сељак је још једном препуштен сам себи, остављен да се сам сналази како зна и уме, а како су му цепови одавно празни, механизација стара и дотрајала, опстанак српског села је под великим знаком питања.

Отуда није ни чудно што је дошло до пада сточарске производње. Већ дуже време произвођачи не могу по пристојној цени да продају своје производе, а главни кривац за такво стање управо јесте наша Влада, односно увознички лоби који по много нижој цени увози месо и месне производе нижег квалитета. На тај начин, монополисти и тајкуни остварују велики профит који деле са својим партнерима из Владе, која уместо да

штити, лошим квалитетом меса трује сопствени народ.

Но, ближе се и следећи избори па су Влада и ресорни Министар засукали руке, спремни да „помогну“ српску пољопривреду. Уместо да уведу финансијске олакшице и коначно ликвидирају тајкуне и монополе, наши су бирократи решили да упосле 1600 агронома, који ће, уместо да дају савете, бити контролори и агенти својих партија. Јер, како рекосмо, избори се ближе, па ваља кренути у акцију убеђивања сељака шареним лажима и лажним обећањима.

Нашим пољопривредницима не требају такви агрономи. Српски сељак јако добро зна шта треба и када треба да ради на својој земљи. Уместо партијских агената, њему су потребне што ниже цене вештачког ђубрива, семена, горива, као и адекватне и константне цене пољопривредних и сточарских производа, како би од продаје истих сељак могао пристojно да живи.

Српска радикална странка у пољопривреди види стратешку грану нашег развоја, као и једину шансу изласка нашег града и државе из кризе у којој се одавно налазимо.

Омладина и игре око ње

У Митровици је тешко наћи посао. Имали факултет, немали факултет, исто је. Нема ту никаквог здраворазумског вредновања личних способности. „За поштен посао бирај способне, за остало тражи поуздане“, каже наш народ. Отуда овакво стање ствари и не чуди много. Наш град је покраден град, а они који су га покрали, због којих смо остали без послова и перспективе, и дан данас нам са врха власти држе проповеди о поштењу.

У таквој ситуацији најгоре пролази омладина и управо отуда наши властодршци се својски труде да баш њој продају највећу количину магле. Журке на плажи, музички фестивали, сакушњање смећа, све то, са једне стране треба мањини да помогне у партијском напредовању, а већини наше омладине да понуди „хлеба и игара“, како би пијани заборавили на беду своју и својих родитеља.

На том плану највише, сасвим логично, предњачи „Канцеларија за младе“, свима добро позната као омладинска секција Демократске Странке. Њени кадрови је воде, њени кадрови реализују потпуно бесмислене пројекте који имају за циљ да младе кроз „хлеб и игру“ окрену од правих проблема.

Тако је ова надриустанова једном приликом реализовала пројекат под називом „Хоћу да се запослим“ који је

имао за циљ, како су говорили њени гласноговорници, да митровачке средњошколце подучи основним претпоставкама проналажења посла. Оно што је сигурно, то је да су жути омладинци и овај пут (као и обично) прећутали истину, јер средњошколцима који ће једину везу са запослењем имати када се сваког месеца буду пријављивали на шалтер НЗС-а, нису рекли код кога да се учлане у својој Месној заједници и коме да се у Градској кући јаве ради саслушања. Јер у овом граду омладина може добити посао само захваљујући жутој партијској књижици, односно књижици „побуњених“ коалиционих партнера из ДСС-а. Ретки су они „срећници“ који успеју да се провуку између два партијска послушника.

И заиста, митровачка омладина хоће и мора да се запосли. Али како, када од ње нико не тражи диплому и знање него послушност и полтронство према онима који краду и лажу њене родитеље и компшије? Како да се наша омладина запосли када о судбини читавог града одлучују три човека, од којих свако вуче на своју страну, подједнако далеко од интереса наше омладине.

Нашој омладини не трабају пијани балови и јефтина забава. Она је жељна реда и рада, она тражи дисциплину и част у политици, а правду у економији! То јој могу обезбедити само српски радикали!

Митровачки спорт – прђија ДСС-а

Колико је градским властима стало до митровачке омладине сведочи и пример Градске управе за образовање, културу и спорт, која је прва позвана да правилно усмерава физички и интелектуални развој наше омладине.

Ова Управа коју држи ДСС из године у годину добија све више средстава за развој митровачког спорта, али, на жалост, та средства усмерава искључиво на оне спортске установе чији су директори и власници ДСС-ови партијски послушници.

И тако, уместо правилног развоја митровачког спорта и спортских клубова, у пракси се проводи фаворизовање неколико фудбалских клубова, као да других спортова сем фудбала и клубова осим митровачког „Радничког“ ни нема. Овакво понашање поменуте Управе, довело је до изумирања митровачке кошарке, одбојке, куглања, а она наша омладина која жели да се бави овим спортовима, или да игра фудбал у клубовима које не држи ДСС, мора из свог цџа да плаћа путовања и спортску опрему.

И тако, уместо да развија митровачки спорт, ДСС – ова Управа по спортским клубовима лови своје гласаче. Али, и томе ће доћи крај.

За част у политици и поштење у економији!

Сваки народ на свету има две слободе: националну и социјалну. Често се национална слобода зове и спољашња и подразумева да један народ има своју земљу и своје границе у оквиру којих спроводи сопствену вољу. Са друге стране, социјална, економска слобода, често се зове и унутрашња и као таква она подразумева реализацију права сваког припадника једног народа да ради и да живи од свога рада. Ове две слободе су повезане. Без националне слободе нема ни социјалне. Бити слободан у својој држави, први је услов њеног поштењег економског уређења.

Данас, српски народ није ни национално ни социјално слободан. Он је, захваљујући погрешним потезима власти раскомадан у неколико држава, не зна где су му границе, а српска матица која треба да буде бедем одбране народних интереса, претворила се у пуког послушника Запада.

Упоредо са тим, дошла је и чувена пљачка народне својине, као и свеопште задуживање нашег народа код Западних мултинационалних компанија које нам, с обзиром да дуг не можемо вратити, воде како спољну тако и унутрашњу политику. Од реализације права на рад, остало је само право, које ће се, захваљујући „демократима“ и њиховим сателитима, тешко икада реализовати.

Политика без части, економија без поштења, то су карактеристике владавине наших врлих „демократа“. Отуда и није тешко видети да они који лупетају о демократији, уопште и не знају шта је то. „За њих је ова реч“, рекао је давно један српски политичар, „једна торба пуна обећања, за њих је та реч један велики сандук шарених слика и шарених лажи са којим они иду, као трговци, на вашар и маме недоуки свет да му узму и последњу крајцару из џепа.“

Истинска демократска власт је она која основ своје снаге налази у сопственом народу, у његовом прегнућу и у народној традицији која нас, спајајући нас са нашим прецима, и чини нацијом. Таква демократија не претвара свој народ у дужнике и не одриче се сопствене територије, као што то чине „демократи“ са врха власти. Истинска народна демократија јесте она која у времену у којем живимо тражи радикални заокрет ка националној како спољашњој, тако и унутрашњој политици, ка оживљавању духа нације у политици, али и у економији!

Уместо повратка сопственом народу, наши „демократи“ без достојанства, али у име српског народа, чекају на статус кандидата за улазак у ЕУ, статус који сам по себи за будућност Србије неће значити ништа, јер тек када се добије (ако га икада и добијемо!) долазе дугогодишње учене и притисци. У том статусу можемо остати до вечности, док клечећи не закорачимо у неку трећу лигу и тако корачајући на коленима заборавимо све недаће европских бомбардера и колатералних штета. Али, и поред свега тога, наши „демократи“ нас терају да верујемо да ЕУ све што чини „чини за наше добро“. Да ствар буде још гора, то „добро“ треба да спроведемо кроз демократију и транзицију по њиховом виђењу и укусу, не водећи при том рачуна о нашим светињама, обичајима, потребама и могућностима. Предаја Косова и Меотохије, која је постала само формални чин, само је почетак реализације тог „добра“, иза којег се крије потпуно растакање српске државе.

Сходно општој катастрофи, ни ситуација у нашем граду није, нити може бити другачија. Привреда је уништена, у пољопривреду се улаже мало, и једино што функционише то је бирократски апарат који се, као по давно утврђеном правилу, бори искључиво за себе.

Сремска Митровица је стари град, град који има одличан географски положај, град који се налази на обали велике реке, усред плодне сремачке земље са које би, како наш народ каже „и камен родио“. Једном речју, наш град има све претпоставке за развој туризма, пољопривреде и индустрије. Но, да би се те претпоставке могле реализовати, потребно је одбацити лажну наду да ће нам помоћ стићи са стране, из „белог света“. Потребно је да се рукави засучу и да сами, својом снагом и својом вољом, очистимо коров из наших фабричких кругова и са наших њива. Ко још може да верује да ливнице и фабрике за производњу електричних уређаја могу да замене некадашњи „Матроз“, „МИВ“,

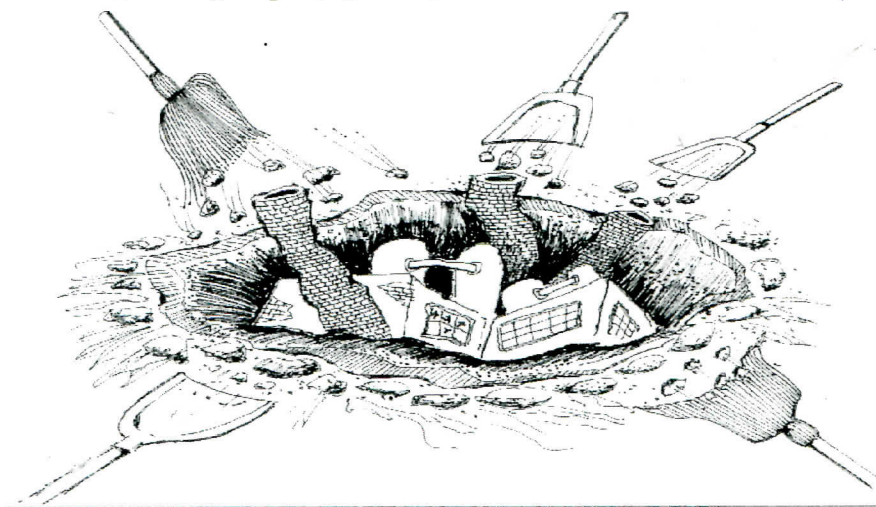
„Митрос“ и друге велике митровачке фирме? Има ли још таквих!?

Да не буде забуне, ми српски радикали, немамо ништа против да стране компаније отварају своје погоне у нашем граду и да упошљавају наше суграђане, али сматрамо да пуни препород наше привреде можемо и морамо остварити ми сами.

На том путу, прва ствар је улагање у оно што је успело да преживи општу пљачку народне имовине – у наше село. Јер, српски народ је увек био свој на своје када је српски сељак био домаћин. Управо овде, у Срему, који је најплоднији део наше Отаџбине, пољопривреда мора постати основ препорода.

Улагањем у пољопривреду и оживљавањем замрлих села, српски сељак ће престати да се мучи под теретом дугова које му намеће бирократија. Тек тада, он ће бити у стању да помогне српском раднику, превареном од стране исте те бирократије, која, не питајући никога ни за шта, без икаквог компаса и путоказа хрли ка ЕУ, ка свету којем ми не припадно, ни политички, ни културно, ни морално.

Српска радикална странка, као наследница славне Народне радикалне странке, и данас се, без компромиса и без пардона залаже за политику части и поштења, за политику која своју снагу налази у народној снази. Ми смо данас једина политичка опција која је отворено против Европске Уније и њених лажи и учена. Ми смо и данас, као и јуче што смо били и као што ћемо и сутра бити, једина истинска демократска и народна странка, странка која зна да само сопственим радом и трудом српски народ може доћи до обнове. И ми смо ту, не да га у тој обнови водимо, већ да га помогнемо. Јер, српски народ има довољно памети. Треба му само омогућити да своје знање спроведе у дело!

МИТРОВАЧКА ИНДУСТРИЈСКА ЗОНА

Сирмијум, неискоришћено неисцрпно благо

Да се, попут камена темељца, испод нашег града налази древни антички Сирмијум, један од највећих римских градова у читавој Европи, и једна од престоница некада моћне Империје, сви знају. Где год да се закопа, земља на површину избаци фрагменте древне историје античких Сремаца, тек да нас сети да је Сирмијум и даље ту, под нама, са свом снагом и лепотом једне велике Империје.

Но, у скаду са општим познавањем горе наведених чињеница, поставља се питање: Због чега милиони туриста и даље вапе за путеве који воде у Рим, а мало који се реши да обиђе антички Сирмијум?

Наш град је покраден град: привреда је потпуно упропаштена, некадашњи привредни гиганти сада су аветињски празни и руинирани објекти, пољопривреде готово и да нема. Сходно томе, грађани су на ивици егзистенције и већ су одавно заборавили шта значи живети од свог рада.

Да би се покренули са мртве тачке, неопходан је капитал, којег, као што сви знамо – нема! А право благо, благо Сирмијума лежи свуда око нас.

Уместо да тражи милостињу са стране, локална власт би требала сва расположива средства да уложи у развој туризма, који, уз обнову села може бити један од битних предуслова нашег привредног опоравка. Али они то, или не желе, или просто не умеју и немају са ким да осмисле и у дело спроведу један овако битан и важан пројекат.

Тим младих и образованих људи у Српској Радикалној Странци осмислио је план по којем би за само годину дана интензивног рада наш град прерастао у незаобилазну туристичку дестинацију. Професионално одређена интернет презентација која би на мистичан начин причала легенду о несталој Златној капији и великом благу једне Империје, заголицала би машту многим. Уз то, неопходно је изградити и квалитетан Туристички водич, радити на прилозима Музеја Срема који има шта да понуди туристима, као и на изради Годишњег календара најважнијих туристичких догађаја.

Сарадња са туристичким агенцијама широм света, како би смо их заинтересовали за пројекат „Путевима римских царева“ који повезује све градове и постојбине римских императора, од пресудног је значаја за

развој митровачког туризма. Читав овај програм мора бити праћен представљањем старих сремачких обичаја, музике, песме, игре и наравно домаће кухиње.

Такође, неопходно је постојећа удружења жена увезати у јединствену организацију и омогућити да се њихове рукотворине продају у сувенирницама без којих се туристичко место не може ни замислити.

Све ово представља само први, по правилу најбитнији корак у настојању да се туристи убеду у нужност доласка у наш град и наравно, остављања новца у њему.

А данас, шта имамо данас? Каква је данас ситуација са нашим туризмом? Од Царске Палате као најављиваног туристичког бума, свима је јасно, нема ништа. У њој нема сувенира, или пак има, ако баш инсистирате да се загледате у понеки ћошак простране кафане која је никла у визиторској центру, као на жалост најчувенији сувенир овог „туристичког бума“. Стожер садашње митровачке туристичке презентације, будимо искрени, није друго до место на које се свраћа „на по једну“, монденско састајалиште локалних лезилебовића од којих већина није ни свесна где се налази.

Колико је само новца уложено, а ни део свега тога није се вратило у градску касу. Турситичка организација, задужена за развој митровачког туризма није ништа друго до незаинтересована група људи којој није ни важно колико је туриста посетило наш град.

Запитајте се: Докле тако? Да ли на челу једне овако важне институције треба да буде неко ко воли овај град, јер је у њему рођен, јер су му ту пријатељи, неко ко жели да свима буде боље, или неко ко мисли само на себе, ко, у крајњем, и није митровачко дете?

Вардино насеље - кост у грлу локалних деспота

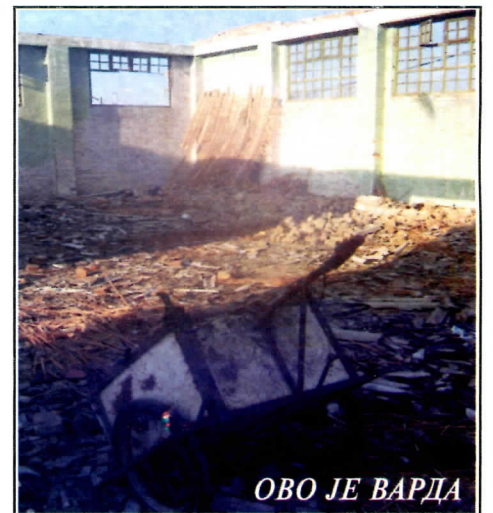
Скоро три године је прошло од како је преко стотину становника Вардиног насеља поднело петицију у којој је тражено да се улице у овом лаћарачком насељу асфалтирају, те да се, изградњом трафо станице, коначно реши и питање снабдевања електричном енергијом. Иако је уредно попуњена и потписана петиција предата Градоначелнику **Браниславу Недимовићу** и Председнику градске Скупштине **Александру Продановићу**, до данас на њу нема одговора.

Овакво стање ствари не треба никога да чуди, с обзиром да локална власт из дана у

дан доказује да јој је једино стало до функција, односно до мутних послова који се са позиција власти лако легализују. И док од скоро изабрани нови-стари савет лаћарачке Месне Заједнице слави и „марљиво промишља о новим пословима“, становници Варде још увек немају асфалтиране улице, а кварење електричних апарата у домаћинствима, до чега долази услед некавалитетног снабдевања електричном енергијом, свакодневна је појава.

Још један у низу проблема са којим се суочавају житељи овог лаћарачког насеља јесте и легализација стамбених објеката. Наиме, највећи број житеља Варде радио је својевремено у Дрвном Комбинату „Иво Лола Рибар“, који је својим радницима поделио земљиште за изградњу станова. Како је локална власт продала комбинат, становници овог лаћарачког насеља изгубили су могућност уредног легализовања својих стамбених објеката. На тај начин су они, који су својим радом и трудом стварали предузеће у којем су требали да зараде и пензије, постали „дивљаци“, странци на сопственом имању. А заправо, истински дивљаци, они који су дивљачки, без икакве мере и контроле спроводили продају народне имовине, и даље седе у локалној власти и савету Месне Заједнице Лаћарак.

Али, како смо већ рекли, оваква ситуација не треба да чуди. Ово лаћарачко насеље је права слика и прилика „успешне“ владавине локалних деспота. Чак шта више, оно њима више користи такво, него уређено и асфалтирано. Јер, ако га асфалтирају, рачунају наши деспоти, народ се неће дуго радовати, пошто хлеба на столу свакако нема. Овако, се зна – пред сваке изборе, пред сваки наредни лов, Варда је одлична за поткусуривање и лажно обећавање.

ОВО ЈЕ ВАРДА

Оснивач и издавач: СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА, За издавача: проф. др Војислав Шешел, Издање припремио: О.О. СРС Сремска Митровица, Уредник издања за Ср. Митровицу: Душко Николић, новине ВЕЛИКА СРБИЈА уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање под бројем 1104 од 5. јуна 1991. године, Тираж: 7000 примерака, Штампа: ГРАФО ПОЛЕТ Сремска Митровица